

112. Rode pomeransen

Rode pomeransen, laat ons nu maar dansen en
drink een glas, ja schenk ze nog eens in.
Nonkel speelt viool, het lied is op de dool,
dit is geen einde, maar een nieuw begin.
Zo een feest ja zo een vreugde waar we ons allang
op heugden speel orkest, de pannen naar benee.
Enkel vrienden in mijn armen om het leven te
verwarmen voel geen zorgen dans nu met ons mee.

Vrienden in den hoge, laat je ziel niet drogen,
maar voel je hart luid kloppen en wees blij.
Bekers van verlangen, niemand meer gevangen,
deze droom leeft verder door in mij.
Kersen, appels, zachte pruimen, goede geest en
goede luimen, dansen op de straten, op de maan.
Liefde spat door alle ramen, roep je lief bij al haar
namen, angst en oorlog, allemaal gedaan.

Rood zijn pomeransen, bloemen en de kransen,
en rood de wangen van mijn liefste lief.
Weg zijn pijn en lijden, enkel goede tijden,
weg met kommer, kwel en weg met grief.
De wereld is een paradijs, ja zing het met dees
zotte wijs, die maakt ons gek en wild en jong en blij.
Denk niet meer in wit en zwart, maar leef nu met
een open hart, want zie, we zijn gelukkig, we zijn
vrij.